

1: Het gedeukte harnas van Roest IJzervreter

‘Doe mij maar na, Alex!’ riep Ludo de Wolpertinger. ‘Ik ben een monster!’

De Wolpertinger kromde zijn rug, hield zijn hoofd gebogen en strekte zijn armen uit. Waggelend ging hij me vooruit. Zijn blauwe vacht glansde in het zonlicht. Ik had moeite hem bij te houden.

‘Nu ben ik een haas!’ hoorde ik hem zeggen.

Hij maakte sprongen en bewoog zijn handen langs de zijkanten van zijn hoofd om hazenoren na te bootsen. Ik deed zoals hij, maar kon natuurlijk niet zo hoog springen als een Wolpertinger. We gingen door een groot grasveld vol paardenbloemen. Het was een heerlijke dag. Een dag om vrolijk te zijn.

‘Ik ben weer een Wolpertinger!’ riep Ludo, terwijl hij zich bukte om een paardenbloem te plukken. ‘Doe net zoals ik, Alex!’

Ik plukte ook een bloem en stak de steel tussen mijn tanden.

‘Wat smaakt dat bitter, Ludo!’ riep ik.

‘Lekker! Je weet waar Wolpertingers dol op zijn. Een groot boeket bloemen en dan... Ja, doe me maar na...!’

Hij dook opzij en kwam in een snelstromend beekje terecht. Zonder me te bedenken sprong ik er naast. Wat was het water koud! Gesmolten bergsneeuw! Ludo trappelde met zijn grote voeten in het water en zijn krijsende lach deed me pijn in de oren. Hij had me mooi te pakken...

‘Daar zit je dan, mensenkind,’ zei Ludo, terwijl hij water in mijn gezicht spetterde. ‘Op harde kiezelstenen, in ijskoud water, met een paardenbloem in je mond. Wolpertingers genieten daarvan, maar ik denk dat jongens er niets aan vinden.’

‘Ik zit hier heerlijk,’ bibberde ik. ‘Het is hier fijn...’

Voor me, in de verte, waren de besneeuwde toppen van de Alpen te zien. Daar kwam ik vandaan. Daar had ik gewoond. Achter me, aan het eind van het veld, doemde het zwartgranieten kasteel Brasberg op. Daar woonde ik nu. Het was mooi hier in het land van koning Klaver. Dromerig bleef ik voor me uit zitten staren en ik had er niet eens erg in dat de anderen uit ons gezelschap ons nu hadden ingehaald. Aan de rand van de beek verschenen

Kubus Moppermaat, de oude kater van het kasteel, Spark de durfdraak uit de Onderlanden en prinses Barbel. De prinses was net zo klein als ik. Allebei waren wij niet groter dan de kat, de Wolpertinger of de draak...

De prinses en de draak begonnen te lachen toen ze me daar in de beek zagen zitten, maar Kubus schudde traag zijn oude kop en zei:

‘Alex, Alex... Je bent toch geen Wolpertinger! Straks vat je nog kou. Kom eruit! We moeten verder. We hebben een belangrijke taak te verrichten!’

‘We hebben een belangrijke taak te verrichten!’ sprak Ludo de kater na. ‘Kom op, ouwe mopperaar, jij bent de traagste van ons allemaal. We hebben hier al die tijd op jullie zitten wachten...’

Ik klom op de rug van de draak. Prinses Barbel ging op de kat zitten. Krijsend, stampend met zijn grote voeten en zwaaiend met zijn armen sprong Ludo voor ons uit. We waren op weg naar de Onderlanden, waar Wolpertingers, draken, monsters en dwergen woonden. We hadden Brasberg verlaten en waren voorzichtig langs ...